

GALEB

4

39. LETNIK
1992-1993

MLADINSKA REVIJA
39. LETNIK 1992-93
DECEMBER 1992
ŠTEVILKA 4

Naslovna stran:
Matej Rebula, 2. r. (1991-92)
OŠ "Bazoviški junaki" ROJAN

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad
Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Založništvo tržaškega tiska, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600
Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151
Naročnina (10 številk): 25.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir, dvojna 4.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 180 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Franci Lakovič: Novo leto	1
Ela Peroci:	
Kako je dedek račke kvačkal	2
Neža Maurer: Oblaček	3
Berta Golob: Jaslice	4
Sveta noč	6
Srečko Kosovel: Božič med bori	7
Jožko Lukeš:	
Zgodba o sneženem možu	8
Maruška Sedlak:	
Miki piše dedku Mrazu	10
Marko Kravos: Voda in smrt	12
Berta Golob: Besedne družine	14
Marij Čuk: Pravce iz Benečije	15
Božo Kos: Miha ima idejo	16
Stana Vinšek: Štirinajst ugank	17
Damjan Ovsec: O zelenjavi	18
Jože Petelin: Živali v rekih	19
Vera Poljšak: Križanka snežak	20
Božična darila	21
Pečeni obeski	22
Okraski	
Za praznično mizo	23
Šolarji pišejo	24
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 3), Barbara Boneta (str. 4-5, 6), Danijel Demšar (str. 2), Jelka Godec Schmidt (str. 19), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 16), Marjan Manček (str. 14), Jasna Merkù (str. 7, 8-9), Fabio Nemi (str. 10-11), Klavdij Palčič (str. 12-13), Tone Rački (str. 18), Magda Tavčar (str. 1, 17, 20-23, zadnja stran platnice).

FRANCI LAKOVIČ

Narisala MAGDA TAVČAR

VESEL BOŽIČ
IN SREČNO 1993

Novo leto

TO SO DNEVI, KI HITIJO,
NEIZHOJENA ŠE GAZ
IN TRENUTKI, KI SE ZDIJO,
DA JE V NJIH UTONIL ČAS.

TO NAPOSLED JE VSE TISTO,
KAR NAJLEPŠEGA JE V NAS,
KO PRAV VSAKO MISEL ČISTO
RADI REČEMO NA GLAS.

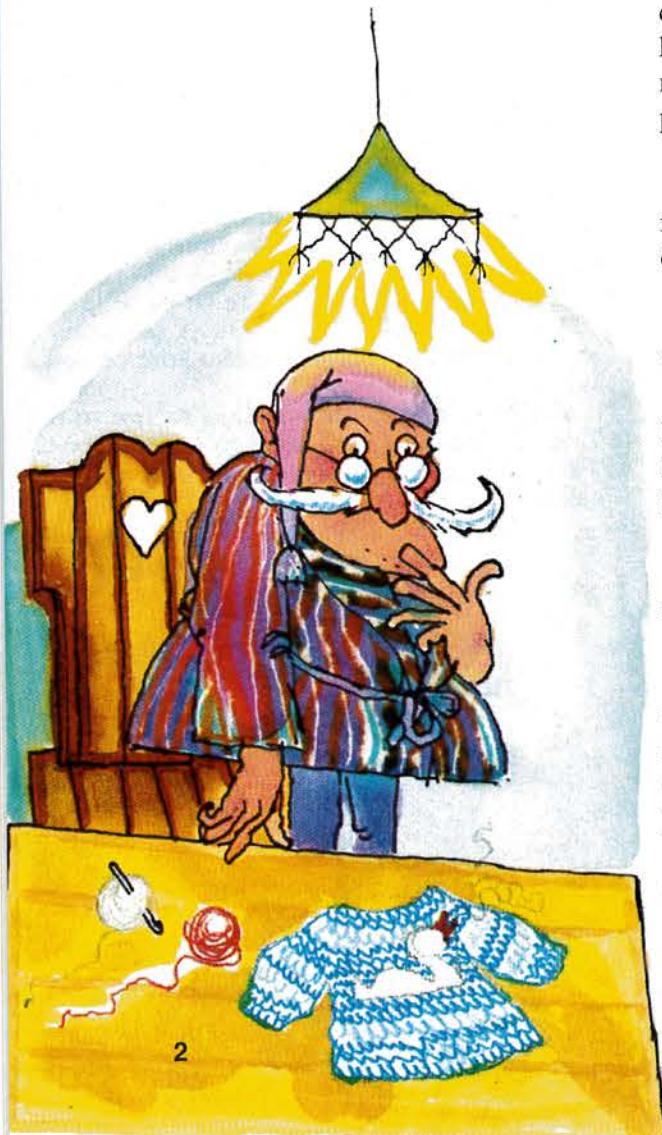
ŽEL
GAJB

Kako je dedek račke kvačkal

Babica je pozno v noč kvačkala jopico za vnuka. Ko jo je skvačkala, je šla spati.

Dedek se je zbudil in takoj pomislil, če ni babica spet pustila v kuhinji goreti luč. Tiho je vstal in šel pogledat.

Luč je res gorela in na mizi pod lučjo je ležala lepo razprostrta modra jopica.

Poleg nje so ležali še klobki bele in rdeče volne in kvačka.

Dedka je zamikalo, da bi tudi on kaj nakvačkal.

“Na to lepo modro jopico bom nakvačkal račko za vnuka,” je rekel in vzel belo volno. Lepo počasi je nabiral zanke na kvačko, jih prikvačkal na jopico in spet nabiral zanke in kvačkal, dokler ni nakvačkal račke. Vzel je rdečo nit, nabral na kvačko rdeče zanke, jih prikvačkal in zakvačkal račji rdeči klun.

Ena, dve, tri,
račka oživi! Iz belega perja potegne z rdečim kljunom belo volneno nit in vleče in vleče in se para.

Račka se razpara.

“Glej, glej!” reče dedek razočaran.
“Račke ni nikjer več.”

Spet vzame belo nit in kvačka in kvačka in nakvačka novo račko, lepo kakor prej. Z rdečo nitjo ji nakvačka še lepši kljun.

Ena, dve, tri,
račka oživi! Iz perja potegne volneno nit in vleče in vleče in se para.

Račka se razpara.

Dedek ne reče nič. Nakvačka tretjo račko, še lepo kakor prej. Na koncu pohiti. Naredi na niti vozel, na vozel obesi zvonec in reče: “Mojega kvačkanja je konec.”

In račka se ni mogla sparati. Ostala je lepo na jopici.

Bilo je že jutro. Dedek je ugasil luč in šel kuhat babici čaj.

Oblaček

**Oblaček je kapo popravil,
hlače zavihal,
zaprl oči
in na slepo zabredel
v globoko, sinje nebo.**

**Kdor se boji,
naj beži!
Zdaj bo, kar bo –
dež ali toča.
Lahkó celo zasneži.**

Jaslice

Še preden je zapadel sneg, sva šla z atom v gozd po mah za jaslice. Nabilala sva ga v cajnico in zeblo naju je v prste.

Na sveti večer – to je večer pred božičem – sva na osušeni mah postavila lesen hlevček, okrog njega pa razporedila glinaste ovčke in pastirje. V hlevček sva položila kot mezinec mičkenega Jezusa, ob njem pa sta klečala Marija in Jožef.

Tudi na zvezdo repatico nisva pozabila. Jaslice sva namestila na poseben prostor, tako da so bile takoj opazne. Pa tudi lučka je gorela pred njimi. Plamenček je risal na strop nemirne sence pastirjev.

Bil je sveti večer, ko je vsa hiša dišala po kadilu. Pesem Sveta noč, blažena noč nas je spominjala na davni dogodek v Betlehemu. Pa tudi jaslice. V tistem davnem času je morala Marija roditi Jezusa v hlevu in ga položiti v jasli. Tako je prišel na svet tudi berač Matevž, ki je včasih potrkal na naša vrata ali pokukal skozi okno.

Prav nanj sem mislila, ko sva z atom delala jaslice in po mahu razporejala ovčke in pastirje.

Nič nisem bila zasprena. Krušna peč je na sveti večer sopla prav posebno toploto. Zunaj pa je včasih naletaval sneg.

Sveta noč

*Sveta noč, blažena noč,
vse že spi, je polnoč;
le Devica z Jožefom tam
v hlevcu varje detece nam.
Spavaj Dete sladko,
spavaj Dete sladko.*

*Sveta noč, blažena noč,
prišla je nam pomoč;
Dete božje v jaslih leži,
gręšni zemlji radost deli.
Rojen je rešenik,
rojen je rešenik.*

*Sveta noč, blažena noč,
radostno pevajoč
angeli Gospoda slave,
mir ljudem na zemlji žele.
Človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet.*

BOŽIČ MED BORI

Kaj, kje, kako? Saj sem vendar sam in ni nikogar ne tu ne tam, ne človeka ne luči. Nikogar. Nikogar.

Sam.

Odprl sem okno: nikjer ni snega. Ne na gmajni ne v poljih ne v hribih. In vendar je božič.

Luči so po hišah, v hišah ljudje – samo jaz sem sam. Le siva cesta je sama in črno drevo.

Vračal sem se nekoč. Tudi takrat so bile luči povsod, le v eni hiši je ni bilo.

Danes sva z lučjo samá.

Odprl sem okno. Zvezde, drobne in zlate, bežijo v prijaznem smehljaju preko polja.

Ah, tam je temno pri borih. Ah, tam je tiho. Tam luč in tema, zvezde in noč, sveta tišina. Tam je božič nocoj. – Ali kaj strmite?

Zgodba o sneženem možu

V majhni vasici sta živela bratca Tinček in Tonček. Vsako leto sta se močno veselila zime in snega, pa ne le zato, ker sta se lahko kar prisankala v šolo, temveč, ker sta si tedaj omislila sneženega moža.

“Letos ga morava napraviti večjega in lepšega, takšnega, da ga bo videti daleč naokoli, da nama ga bodo vsi zavidali,” sta si rekla.

Sneg je bil malo presuh, a z dobro voljo je šlo. Sneženi možakar je rasel in rasel in postajal že pravi velikan.

“Napraviva mu lep nos iz velikega korena pa zobe iz koruze pa še velike oči iz črnega oglja naj ima, da bo bolj veselo gledal v svet.”

Tako sta modrovala, ko sta mu iz slame napravljala lase, mu dala v roko metlo in mu posadila na glavo še star črn klobuk.

“Prav lep je in vsi ga bodo občudovali,” sta si zadovoljno prikimala in odšla domov. Prav tisti večer je bil božič.

Ko sta se vsega dobrega najedla in odprla vsa darila, sta se Tinček in Tonček spravila v posteljo.

Kaj kmalu sta zaspala. Toda glej ga, šmenta – nekaj ju je v spanju zmotilo in nato tudi prebudilo.

“Si slišal, Tonček, da nekdo joka in stoka,” je vprašal Tinček svojega brata.

“Slišal sem, slišal.”

Nekaj časa sta v postelji modrovala, kaj naj bi to bilo, nato pa sta se spomnila na sneženega moža.

“Morda se joče, ker je tako sam, ker nima nobene družbe,” sta pomislica.

“Najbolje bo, da greva pogledat, kako je z njim,” sta odločila, se v naglici oblekla in smuknila skozi vrata ven na polje.

Že od daleč sta zaslišala stokanje, tokrat še bolj glasno in še bolj moledojoče.

“Ja, kaj pa ti je, sneženi mož, da se tako jočeš in da si naju celo prebudil?” sta ga vprašala.

“Lepo, res lepo sta me napravila. Velik sem, močan, nič mi ne manjka. Nista pa pomislila, da ponoči na polju močno zebe,” je potožil snežak.

“Joj, pa sva bila res pozabljiva,” sta se hitela Tinček in Tonček opravičevati in že sta stekla domov, vzela star očetov jopič, pa še volneni šal, ki ga je ponavadi nosil dedek in zopet pohitela k sneženemu možu. Lepo sta ga oblekla in zavila s šalom.

“O, sedaj pa bo že šlo. Sedaj pa bom zdržal noč in nič več vaju ne bom motil,” se jima je zahvalil.

Tinček in Tonček sta zadovoljna odšla domov in zopet zaspala.

Naslednje jutro je že zgodaj posijalo sonce.

“Pojdiva pogledat, kaj dela najin snežak!” sta se spomnila Tinček in Tonček.

Toda joj, prejoj, zopet sta ga našla vsega solznegra. Tako se je jokal, da je vse curljalo z njega.

“Ponoči je bilo vse lepo in prav, a sonce sedaj me tako greje, da ne vzdřím več. Le poglejta, za koliko sem se zmanjšal. Ce bo šlo tako naprej, me kmalu ne bo več,” je tarnal sneženi možiček.

Tinček in Tonček nista vedela, kako bi mu pomagala. Do večera sta stala ob sneženku in ga tolažila. Proti večeru pa so od njega ostali na tleh le še korenček, koruza, dva kosa oglja, metla, klobuk, stari jopič in volneni šal.

Tinček in Tonček sta se žalostna odpravila proti domu.

“Drugo leto ga bova napravila še večjega in močnejšega, da ga sonce še hitro ne bo vzel,” sta sklenila in se doma potolažila ob sladki potici.

Miki piše dedku Mrazu

MIKI MALI
DEDKU PIŠE,
ČRKE VSE ŽE
PREPOZNA,
• DVE IN VEČ
JIH SKUPAJ
SPRAVI,
VMES PRESLEDEK –
PRSTKA DVA.

ŠE KAZALČEK
MU POMAGA,
ČRKE KAŽE,
BERE Z NJIM.
V PISMU PIŠE:
“DEDEK, PRIDI!
PRIDEN SEM,
SE RAD UČIM!”

SPODAJ VELIK
KROG NARIŠE,
VRIŠE VANJ
VESEL OBRAZ,
POLEG SLIKE
PA PRIPIŠE:
“VIDIŠ, DEDEK,
TO SEM JAZ!”

Voda in smrt

Vsi vemo, da je voda dobra in mehkega značaja. Taka je bila tudi takrat, ko je bila še v trdnem stanju: kot sladkor ali sol, le da je bila v tankih prozornih ploščicah. Tam, kjer so zdaj jezera ali morja, je bila zložena v mogočne steklene gradove. Vsakdo se je pri teh bajnih gradovih lahko okrepčal in osvežil in je še s sabo kar v žepu lahko odnesel, kolikor mu je srce poželeselo.

Vse lepo in prav, dokler ni prišla smrt, da bo tudi vodo in njene gradove pokončala.

“Če drobim v prah kamnite gore, mora priti vrsta tudi zate,” ji je pozugala in že začela brusiti bleščečo strelo, s katero se je namenila razrušiti kraljestvo vode.

Vse živo se boji smrti in tudi voda je bila vsa prestrašena. Kako ubežati smrti, ko pa še nog ni imela.

MARKO KRAVOS

12

Srce se ji je kar stopilo od straha in kmalu je bila vsa mehka in tekoča. V potokih in rekah je začela bežati bežati. Pa tudi v jezerih in morjih je ostala ves čas nemirna, vzvalovana. Do današnjih dni se nenehno trese od strahu, čeprav je tako gibčna, da ji smrt prav nič ne more. Porazgubi ali odmakne se, razprši v meglo ali dež. Včasih tudi podivja od groze in besa, posebno ko vidi bliškanje v neurju. Žal ji je pač, da ni tako trdna in mogočno lepa kot nekoč.

Ampak smrt se tudi ne da kar tako. Pozimi, ko ima največjo moč, ali v nevihtnih oblakih, stisne vodo v svojih čeljustih. Drobi jo v točo, krha in lomi odrevenelo vodno bitje v ivje in led. S svojo zmrzlo sapo skuša zastrupiti dobro srce vode. In voda se še takrat, če le more, spremeni v mehke snežinke in beži z vetrom. Beži beži.

Kot pride smrt, tako pride tudi življenje. In ko se posmeje sonce na pomlad, je voda spet vesela in dobra. Zubori, poje in se posmehuje smrti.

Narisan KLAVDIJ PALČIĆ

13

Besedne družine • • • • • • • •

KDOR PREDOLGO SPI, SE GA SLAMA DRŽI

Recite, kar hočete, zaspenci so pravi čmerikavci. Nič se jim ne ljubi, samo spali bi. Zaspaneti spijo kar stoje, zato nikoli ne potrebujejo kake uspavanke. Spanec imajo tako trden, da jih je celo s topom težko prebuditi.

Zaspenci so znani tudi v živalskem svetu. Polh in medved sta zgled dolgega sladkega zimskega spanja.

Ce natančno premislimo, je spanje zanimiva stvar. Speči človek drnjoha, smrči in diha in to je vse, kar je na njem videti in slišati. V glavi se ta čas izklopijo prav vse skrbi, potrebne in nepotrebne.

Nepremagljiva zaspanost je znamenje utrujenosti. Naj nihče ne sede zaspan za volan, lahko bi ga doletelo večno spanje.

Za dojenčke pravijo mame, da spančkajo. Pst! Tiho zapirajte vrata!

Nespečnost je huda nadloga. V tem stanju se premetavamo po postelji in ponavljamo poštovanko, zaspimo pa šele proti jutru. Ko se zbudimo, smo neprespani. Potem ves dan sitnarimo.

Uspavála vam ne priporočam, z izjemo skodelice mleka.

Učitelji imajo smešno navado, da sprašujejo učence, ali so razlago prespali ali kaj. V šoli ni možno meni nič tebi nič spustiti trepalnic, res pa je, da se da tudi z odprtimi očmi kaj prespati. To je varovalna lastnost, ki bi morala biti zaščitena, pa so prav učitelji krivi, da v šoli ni mogoče po mili volji dremuckati.

Iz iste besedne družine so spanec, spatl, zaspanè, zaspanec, zaspanost, zaspanček, zaspančkati, nespečnost, uspavanka, uspavalova, spanje.

Sanje pa so nekaj povsem drugega.

Pobarvajte sami

PRAVCE IZ BENEČIJE

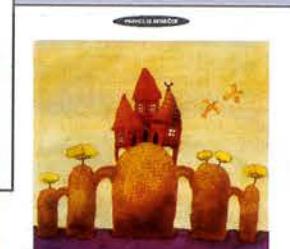
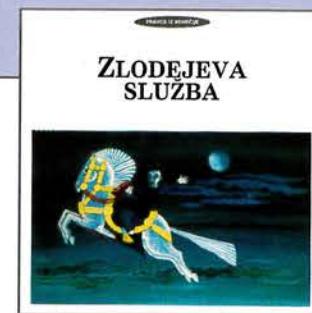
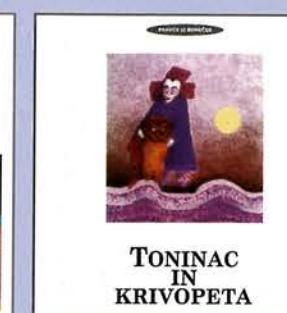
To pravco mi je povedala nona in mi na koncu rekla, da se tako godi tistim, ki jih ni nikoli dovolj. Z enim samim koruznim zrnom je beraču uspelo dobiti prasiča, potem pa je vse izgubil, ker je hotel preveč.

Začeli smo pri koncu, kajti to je zares zaključek ene izmed štirih Pravc iz Benečije, ki jih je izdal ZTT in so prišle pred kratkim iz tiskarne.

Lahko so tudi vaše, saj so že na razpolago v knjigarnah.

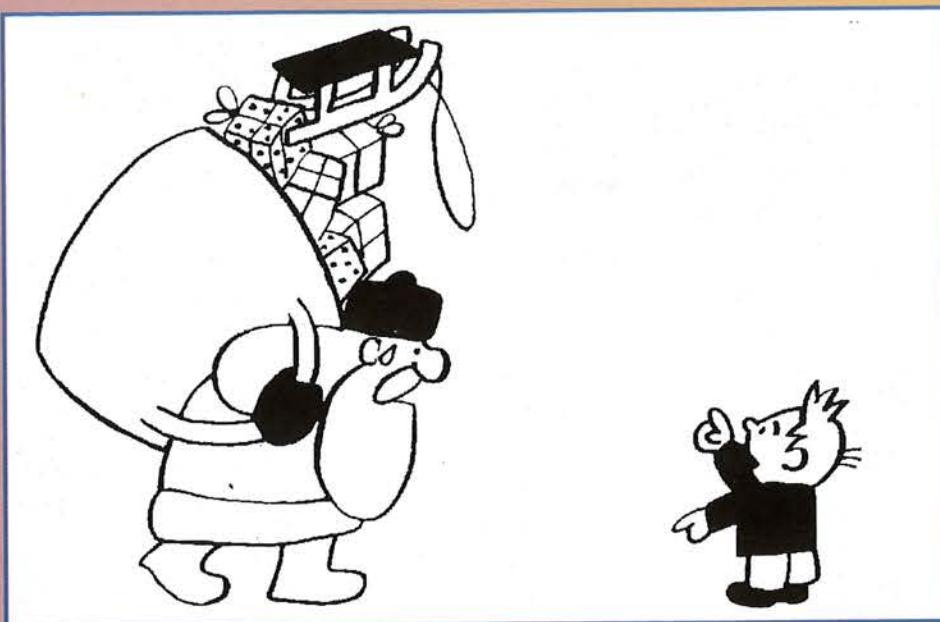
Pravljice so zapisali otroci, kakršni ste vi, tako da bodo najbrž zanimive in lepo berljive. Te pravljice, ki so jih otrokom v beneških vaseh pripovedovale mame in none, imajo več pomenov. Med drugim govorijo o tem, da živijo slovenski otroci tudi v vaseh okrog Čedada in ne samo v Trstu in Gorici. Potem pa tudi o tem, da so naravne in nadnaravne sile oblikovale življenje v preteklosti. Seveda, kot povsed.

In če je kdo med vami, ki še ne obvlada branja, naj se zazre v lepe, mnogokrat tudi nenavadne ilustracije in bo prav tako odkril čudoviti svet, na katerega prevečkrat pozabljam... Prispevala sta jih Luisa Tomasetig in Alvaro Petricig.

Te štiri knjižice so lahko lepo darilo za praznične decembridske dni!

Miha ima idejo

1. Kje najdeš srček brez krvi?
2. Katere miške jemo vsi?
3. Kje biva volk, ki nima nog?
4. Poznaš kje mačeho brez rok?
5. Kateri zvonček ne zvoni?
6. Katera zvezda ne žari?
7. Kje medved je, ki nima dlak?
8. Kje cesta zidana je v zrak?
9. Katera hiša se premika?
10. Poznaš kje voz, ki se svetlika?
11. Mar brez ušes poznaš kje zajčka?
12. Kje se dobi iz kože srajčka?
13. Katera ura ni navita?
14. Kateri mlin ne melje žita?

V balončkih na smrečici visi
14 odgovorov na 14 ugank. Ali
jih znaš povezati s vprašanji?

PAPRIKA

Paprika je doma v južni Mehiki, srednji in sploh tropski Ameriki. Kot že ime pove, so jo v časih zamenjevali s poprom in dolgo mislili, da izvira iz Indije. Tja so jo prenesli že leta 1542. Papriko veliko gojijo in izvažajo, raste pa po svetu tudi divja. Kolumb, slavni pomorščak, ki je pred 500 leti odkril Ameriko, naj bi leta 1493 prinesel domov dve vrsti paprike z indijanskim imenom "agi". V Španiji in na Portugalskem so jo naprej gojili kot okrasno rastlino, potem pa je prišla v Francijo, Italijo in na Balkan, kamor so jo najverjetneje na začetku 17. stoletja zanesli Turki, saj se je takrat imenovala "turški poper". Južni Slovani so jo tako pričeli gojiti prvi v srednji Evropi (kjer se sicer prvič omenja leta 1585). Poleg Bolgarije in

Madžarske je največ gojijo v južni Srbiji, Makedoniji, Bosni in Hercegovini ter na Hrvatskem, in sicer eno od vrst, ki so rasle v Brazilu z imenom "quiaja" in "quipa". Nekdaj so čisto resno verjeli, da boljko paprika peče, bolj čisti kri. Torej naj bi bila zelo zdravilna.

Kolumb je po naključju odkril Ameriko, ko je iskal pot v Indijo, med drugim tudi zaradi dragocenih začimb, ki so tam rasle. Med njimi je bil takrat zelo drag in iskan poper, ki je bil nekoč celo plačilno sredstvo. Njegovi nasledniki se kar niso mogli pomiriti z dejstvom, da v Ameriki poper ni rasel. Vera je bila močnejša od resnice, in iz "agija", "paprike", je nastal "poper".

Da bi pa bila med tem in pravim indijskim poprom le razlika, so papriko imenovali španski ali črni poper, ki je po ceni celo večkrat prekosil pravega.

Paprika je madžarska beseda za poper, vse skupaj pa izvira iz latinskega izraza piper. Benečansko poverone (poper) je dalo ime za pekoči feferon. Znameniti indijski curry (izg. kari) pa je tudi sestavljen iz raznih vrst pekočih paprik. Iz curryja delajo indijske pekoče omake ali pa ga dodajajo raznim jedem. Prav znan je na primer piščančji curry. Če bomo potovali po svetu, bomo gotovo naleteli nanj.

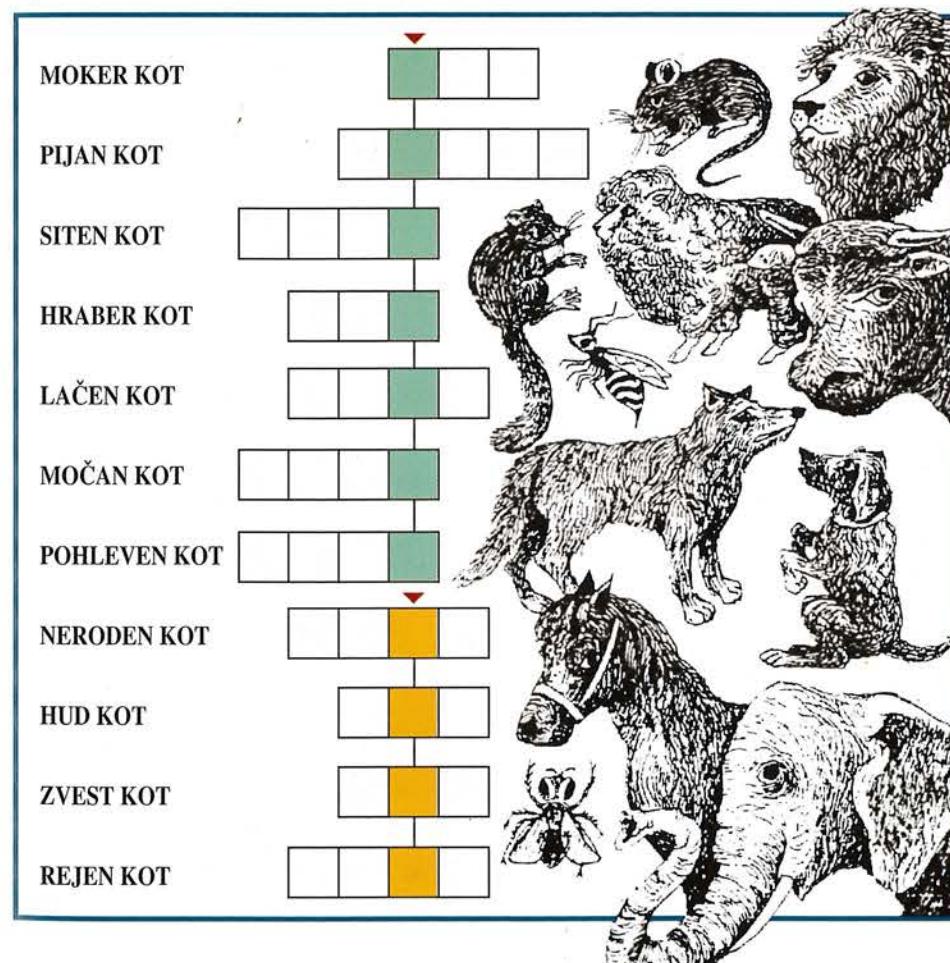
Živali v rekih

Imena enajstih živali, ki so narisane desno, vpiši v kvadrate, tako da boš s pridevni, ki so napisani levo, dobil prave pare. Na primer: v prvi vrstici piše MOKER KOT _____. Katero od narisanih živali boš vpisal v tri kvadrate? MIŠ seveda. Ko boš v kvadrate vpisal imena vseh živali, boš v navpičnem stolpcu, ki je označen s puščicama, prebral imeni še dveh živali. Vpiši ju na desno stran spodnjih črtic, na levo pa pridevnika, ki sodita k njima:

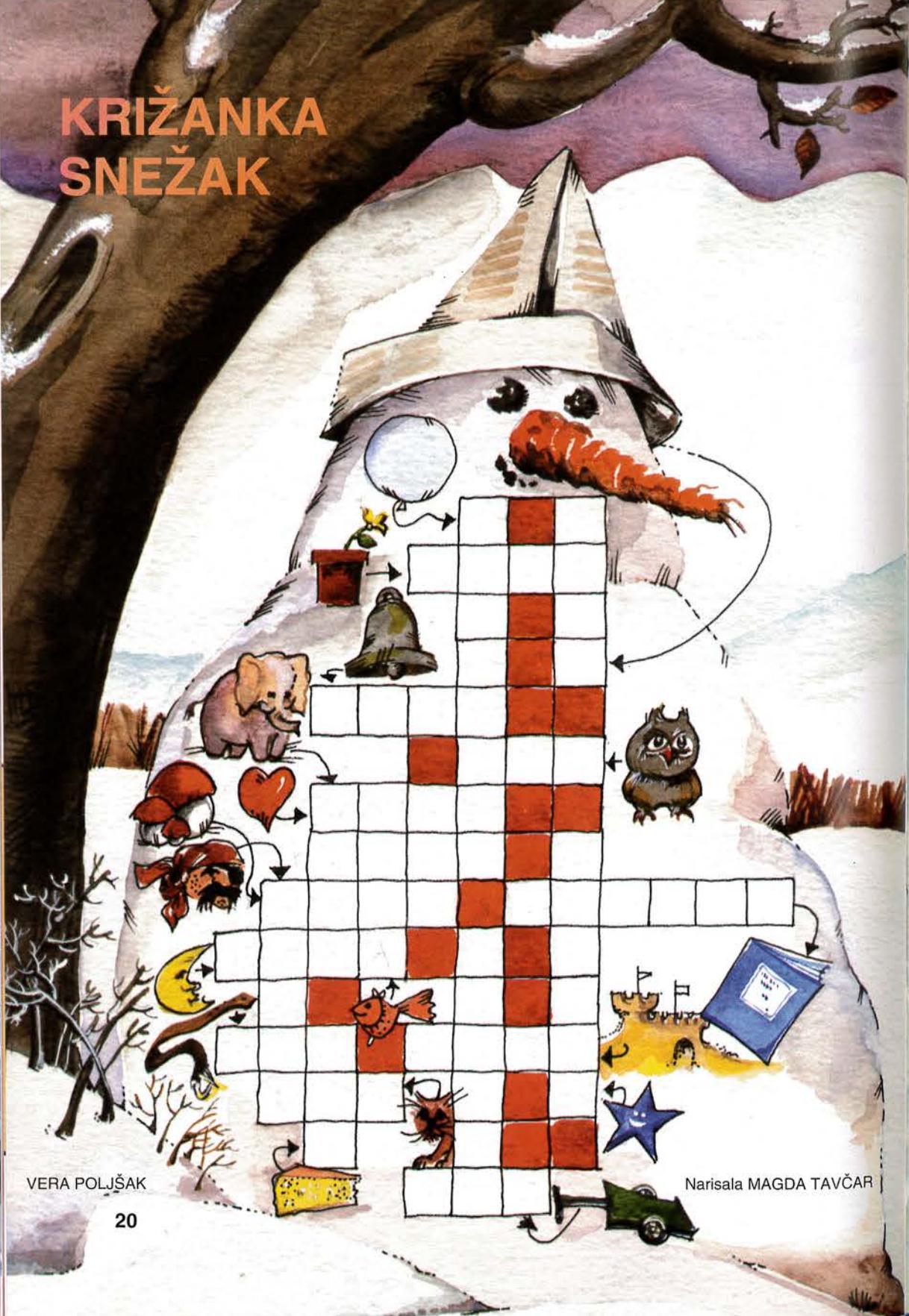
— — — — — KOT — — — — —

— — — — — KOT — — —

Pobarujte živali

KRIŽANKA SNEŽAK

VERA POLJSAK

Narisala MAGDA TAVČAR

VERA POLJSAK

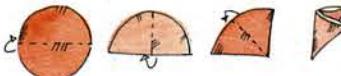

Narisala MAGDA TAVČAR

Iz barvnega papirja izstriži kroge s premerom 10 cm

Tako jih prepogni:

V krožni izsek na

vsaki strani nariši obliko, kot kažejo sličice:

Izstriži, kar si narisal. Okraskom priveži nitko in jih obesi!

ZA PRAZNIČNO MIZO

Potrebuješ raznobarvne kartončke in večje zamaške iz plutovine. Iz kartončkov izstriži razne oblike kot npr. polkrog, trikotnik, pravokotnik, lahko tudi smrečico, sneženega moža... Na kartončke napiši imena povabljenih, na notranjo stran zavihka pa voščilo.

Na širši strani zamaška napravi z nožem zarezo in vanjo vtakni kartonček z napisom. Razvrsti po mizi.

Šolarji pišejo

OB DNEVU VARČEVANJA

31. oktobra je dan varčevanja. Na ta dan ljudje manj trosijo kot ponavadi. Nesejo denar v banko in začnejo znova varčevati. Vsi bi morali varčevati. Nekateri pa se tega ne držijo – to je večina. Raje kupujejo nepotrebne neumnosti, ne da bi se zavedali, da tudi država nima več denarja, saj mora povrnilti dolgove z drugimi državami.

Zato pomagajmo tej revni državi in varčujmo: "sparagnar" po tržaško. Vsak denarček nam lahko kdaj pride prav!

Zaradi politikov je država Italija v finančni stiski. Evropska skupnost pa ne migne več s prstom za italijanske probleme. Država sama proti Evropi pa je kot mravlja proti slonu. Samo, če bomo varčevali, bomo Italijo rešili!

Niko Štokelj
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

PETER

Dober dan,
nisem zaspan,
ime mi je Peter,
sem hitrejši kot veter.
Moj prijatelj je Niko,
imenujem ga "amiko".
"Ljubim" šolo in učiteljice,
četudi imajo strgane nogavice.
Nikoli ne pišem naloge,
vedno imam bose noge.
V šoli mi ni všeč,
se ne vrnem nikdar več!
Peti razred bom končal
in končno svoboden postal.

Peter Verri
(nadime Peteršiljček)
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

SVETI MARTIN

Na Proseku so odprli Luna Park. Zvečer bo veliko gostiln odprtih. Na prostem bodo prodajali živino: konjiče, prašiče, kokoši... To

je praznik svetega Martina. Prejšnje leto sem na martinovanju zmagal zlato ribico po imenu Bibica. Ljudje se veselijo tega praznika.

Matej Rebula
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

ZAJČEK IN SRAKA

Zajček lepo skaka,
a lepa sraka
ga prehititi,
in zajček ji ne pusti.

Potem nekdo priskaklja:
mama zajka je prišla
in zajček z njo gre.
A sraka ne.

Matej Rebula
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

O KOSTANJU TAKO IN DRUGAČE

Pripravili učenci OŠ "Pinko Tomažič"
Trebče

ZGODBA O KOSTANJČKU

Kostanjček zaspanček je bil na veji. Nekega dne je prišel en gospod. Ta ga je hotel vzeti, da bi ga odnesel domov. Po cesti je kostanjček skočil iz žepa. Iskal je pot, da bi se vrnil domov k prijateljem. Po poti je srečal lepo kostanjčko, ki je jokala, ker je izgubila malega kostanjčka. Kostanjček jo je potolažil in ji ga pomagal poiskati. In potem sta se poročila.

Nicoletta Densi
3. r. OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

KOSTANJČEK ZBADALČEK

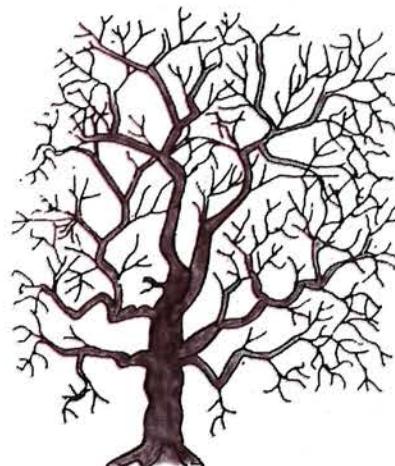
Nekoč je živel kostanjček. Ime mu je bilo kostanjček Zbadalček. Tako se je imeno-

val, ker je imel ostre bodice. Nekoč je prišel deček, ki je nabiral kostanjčke in se je zboldel v Zbadalčka. Zakričal je in zbežal domov k mami. Nikoli več ni šel nabirat kostanje v tisti gozd, ker se je bal, da se bo spet zboldel. Kostanjček Zbadalček se je tako rešil in ne bo šel več v ponev. Tudi drugi kostanjčki so bili rešeni in so bili tako veseli, da so pripravili kostanjčkov praznični dan.

Biserka Cesar
4. r. OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

KO GREŠ V GOZD

Če boš šel na jesenski sprehod v gozd, se ozri v krošnje dreves, mogoče v bližini raste kostanjevo drevo. Visoko je lahko tudi do 30 m, ima značilno rast s široko krošnjo in nam daje uporaben les.

V juniju ali juliju lahko opaziš na kostanjevem drevesu bele mačice. Mačice sestavljajo številni drobni cvetovi.

Kostanje jemo pečene ali kuhanje. Kostanjev med je dober in zdrav.

Iz kostanjev pripravljamo tudi kostanjev pire, kostanjevo potico ali kostanjevo torto.

OZNAČI PRAVILEN ODGOVOR!

Na kostanjevem drevesu se razvijejo kostanjčki zato,

A – da jih predelamo v kostanjevo torto in jo pojemo;

B – da iz njih zraste mlada rastlina;

C – da jih drevo meče na glavo mimočočim;

D – da plodovi obtežijo veje, sicer bi jih jesenski veter polomil.

Kostanji so:

A – plodovi;

B – semena.

Kostanjevo drevo je ogroženo in propada, ker:

A – ga napadata dve hudi bolezni, kostanjev rak in črna gniloba;

B – ga gozdarji preslabo zalivajo;

C – se v deževnih jesenskih dneh drevesa prehladijo.

DOPOLNI!

To je listkostanja.

To je listkostanja.

Nekoč, ko niso poznali mila, so prali s kostanjem.

Kako?

Za pranje uporabljamo olupljen kostanj. Narežemo ga na majhne koščke. Tako pripravljen kostanj vržemo v mrzlo vodo. Pustimo ga čez noč v vodi in zjutraj je voda za pranje pripravljena.

Kostanjeva voda lepo pere občutljivo perilo.

Za bolj radovedne!

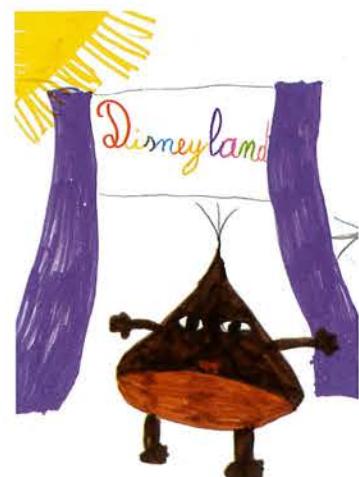
Posadi nekaj kostanjčkov v cvetlični lonček z vlažno prstjo. Postavi lonček na svetlo in pazi, da se prst ne bo izsušila. Opazuj, kako bo zrasla rastlina. Bodи potrežljiv, saj ne bo zrasla kar čez noč.

KOSTANJČEK V DISNEYLANDU

Nekoč so živelji kostanjčki, eden je bil poseben, ker je hotel po vsej sili v Ameriko. Ko je bil v Ameriki, je videl, da odpirajo Disneyland. Tam se je igral z otroki in se zabaval. Potem je prišel domov in je povedal, da je bil v Disneylandu in kako se je za-

baval. In vsi kostanjčki so hoteli v Disney-land.

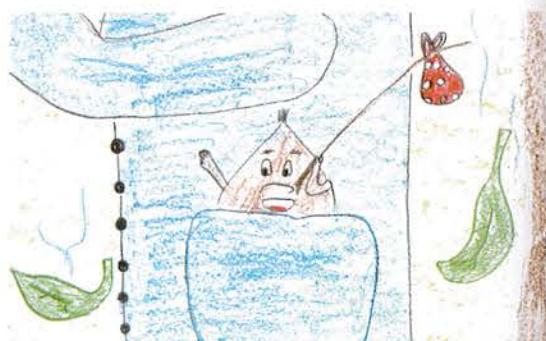
Jasmina Kralj
3. r. OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

KOSTANJČEK V AFRIKI

Marko je bil kostanjček, ki je rad pohajal. Ogledal si je skoraj cel svet, samo v Afriki še ni bil. Nekega dne je sklenil, da bo šel tudi tja. Skočil je z drevesa in padel nekemu popotniku v žep. Mož je šel na letališče in odpotoval v Afriko. Ko je prispel v Afriko, je kostanjček skočil iz žepa in stekel v neko vas. Tam je videl žene in otroke, ki so umirali od lakote. Čez nekaj dni je šel na letališče, da bi kakšnemu potniku skočil v žep in prispel spet v svoj gozd. Zbral je vse kostanjčke in se z njimi vrnihl v afriško vas. Stopili so k ubogim ljudem in se jim ponudili, da si z njimi napolnijo prazne želodčke. Žene so jih spekle in vsi so jih pojedli. Od takrat naprej so kostanjčki dobra jed.

Martina Coretti
4. r. OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

BESEDNE DRUŽINE

Nekega deževnega jutra smo se pogovarjali o DEŽU in našteli vse njegove bližnje in daljne sorodnike...

Dežnik, dežnikar, dežnikarica, dežni, deževnik, deževnica, dežnica, dežica, dežek, dežnat, dežnikast, deževnat, dežuje, deževje.

Joj, prejobj, kako številna je ta besedna družina!

Tudi ti poišči besede, ki domujejo v isti hiši!

Učenci 4. in 5. razreda
OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

MOJE OTROŠTVO

Svoje otroštvo preživljjam v majhni vasici, kjer imamo šolo in trgovino pa gostilno in zadržni dom. Vasica je poznana pod imenom Otlica, ki izhaja iz besede votlica, to pa zato, ker imamo pod vrhom appnenčasto luknjo ali votlico. Večkrat obiščem to luknjo, ki jo je, tako pravijo stari vaščani, izvrtil hudič s svojim rogom. Če vas pripoved zanima, jo lahko preberete v knjigi Javorov hudič.

Naša hiša – hiša, v kateri živim, je moj dom in toplو gnezdeče naše družine. Stoji malo stran od sredine vasi. Vse naokoli se raztezajo gozdovi in pašniki. V šolo hodim peš, saj je blizu naše hiše tudi asfaltna cesta. Našo družino sestavljamo: bratec Tomaž, mama, očka in jaz. Z bratcem se imava zelo rada, čeprav se včasih tudi stepeva. Kadar se stepeva, si nikoli ne zameriva in sva kmalu spet prijatelja. V šoli mi gre zelo dobro. Sanjarim o tem, da bom nekoč postala jezikoslovka. Tuji jeziki me zelo zanimajo. Vpisana sem v italijanski krožek in hodim k pouku angleščine. Rada bi znala še veliko drugih jezikov.

Rada berem pustolovske in napete zgodbe, zato sem že prebrala obe veliki zbirki pisateljice Enid Blyton. Zelo rada slikam in želim, da bi bila v življenju uspešna.

Ingrid Kovšca
5. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

Ana Tina Petkovšek – 5. r. OŠ "Josip Ribičič – SV. JAKOB

SREČNA SEM, ČE SREČO DELIM Z DRUGIMI

Ko se pogledam v ogledalo, vidim svoj obraz. Na njem pa je toliko napak, da sem prej podobna čarovnici kot štirinajstletnemu dekletu. Tedaj vzamem v roko glavnik in se začnem česati. A lasje nočejo stati tako, kot bi že lela. Glavnik nato odložim in si od jeze razkušram lase. Res, čisto pravo strašilo. O, kako si želim biti lepša.

Toda tak kot moj obraz je tudi moj značaj. Včasih sploh ne vem, kaj hočem. Danes sem potrta, a jutri se smejem že ob najmanjši malenkosti. Spet drugič se skoraj zjočem ob negodovanju staršev, kakšen dan pa samo skomignem z rameni. Hotela bi biti dobra, potrežljiva, ljubezniiva, a teh dobrih sklepov ne uspem uresničiti.

Rada bi se znebila preteklosti, zbežala bi nekam daleč, navezala nova poznanstva in začela novo življenje, kjer bi me vsi občudovali. Toda kljub temu čutim, kako zelo sem odvisna od drugih, kako si želim, da bi me mama zvečer razumela, se z menoj govorila, me potolažila in stisnila v objem.

Včasih mi prihajajo na misel besede: "Ne razumejo me... Nimajo me radi... Najraje bi umrla, tako sem grda!" Toda potem se mi spet zazdi, da me razumejo in imajo radi bolj kot si mislim. Kajti vem, da sem za mojo mamo in očeta popolna. Onadva me imata rada tako, kot sem, z vsemi napakami in slabostmi.

Prav zaradi tega vedno iščem nekakšna opravičila za vse napake, ki jih imam. In ta opravičila mi pridejo še kako prav. Spravijo me v boljšo voljo, počutim se srečno in celo moj obraz se mi ne zdi več tako grd. Tako odidem od ogledala v nov dan, to srečo deliti z drugimi, saj si to zaslужijo.

Maja Čibej
8. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

KAJ MI MANJKA IN ČESA IMAM PREVEČ

Pogled v ogledalo mi vedno prinaša nova in nova razočaranja, saj vedno najdem kakšno napako. Tako sem nekega dne debelo uro čepel pred zrcalom in razmišljal, kaj bi moral imeti in česa imam preveč. Začel sem z mozolji na obrazu in z lasmi. Rad bi imel goste lase, urejeno frizuro, vendar mi tega okoliščine in mama ne pustijo. Želim si, da na obrazu ne bi bilo niti enega mozolja. Za nekaj, kar sem sam kriv, bi si najrajsi izpulil vse lase. Namreč na čelu in na nosu imam luknjice, ki sem si jih pridobil – na čelu, zaradi trme, na nosu pa zaradi vodenе koze, ki sem si jo odtrgal. Kilogrami me še vedno motijo. Ko se meni zdi, da sem dovolj debel, pa drugi – predvsem mama, govorijo, da sem presuh in zato se moram po njihovi volji malo zrediti. Imam še nešteto napak, ampak te, o katerih sem pisal, me najbolj motijo.

Matej Vidmar
8. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

USPELO MI JE

"Zanič si bila." "Ne, nisem." "Ja, si." Prijateljica je odšla proti šolskim vratom z resnim obrazom. Odšla sem za njo. Odkorakala sem v garderobo, a prijateljice ni bi-

lo. Odšla sem v stranišče, a tudi tam nič. Iskala sem po vseh razredih, a nje nikjer. Pot me je zanesla po polžasto zavith stopnicah navzgor, tam sem jo zagledala in jo vprašala: "Pa kaj se za vsako figo cmičiš?" "Molči in izgini!" je odgovorila. Njen odgovor se mi je zdel malenkost. "Ali me ne maraš več?" sem jo vprašala. Napihnila je lica in se napotila proti stopnicam. Stekla sem za njo. "Pa kaj ti je, da se tako jeziš?" sem jo zopet vprašala. "Če si prej sleparila, potem slepari še zdaj, ampak ne mene, koga drugega!" mi je zabrusila.

Sama pri sebi sem mislila: elastika je bila vsega kriva!

Spet sem jo vprašala: "Ali hočeš še skakati."

"Nočem, da bi ti sleparila!"

"Pa saj ne bom več!"

"No, dobro!"

In vse je bilo tako kot prej. Vse v najlepšem redu. In prijateljici kot prej. Posledice prepira pa so bile velike solze na njenih žarečih licih.

Zvonka Vidmar
5. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

NISEM MOGLA SPATI

Bil je mesec maj, ko so bile šmarnice. otroci smo vsak dan hodili k maši.

Moja prijateljica me je zapeljala. Rekla je, naj grem z njo na kor. Gor sva se celo mašo pogovarjali. In od časa do časa je tudi kaj počilo. Na koncu maše je rekel gospod, naj prideva k njemu na pogovor. Rekel nama je, naj se kaj takega nikoli več ne ponovi. Na poti domov sem se zavedela, da je bila pri maši tudi mama. Ko sem stopila v hišo, sem slišala prepir in zagledala mamo, ki je že čakala s palico. Močno me je nabila, da mi je bilo pri srcu tako težko, da nisem mogla celo noč spati. Solze so mi tekle po licu in pekla me je vest. Premišljevala sem, kako naj se ji opravičim. Rojeval se je nov dan, morala sem vstati. Mami sem se opravičila.

To je bila zame velika izkušnja.

Martina Žgavec
5. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

POSUŠI OČETU ČEVLJE

Nekega dne mi je mama ukazala: "Mateja, takoj s sušilnikom za lase posuši očetu čevlje!"

"Mama, ampak v čevljih sušilnik nekaj časa dela, nato pa se kar naenkrat ustavi!" sem ji odgovorila.

"Toda hočem, da očetu posušiš čevlje!" ni odnemala mama.

In morala sem jih. Priključila sem sušilnik in začela sušiti čevlje. Toda kar naenkrat se je ustavil in nehal delovati. Mama pa se je začela jeziti name, zakaj sem ga pokvarila. Ko je oče prišel domov, sva jih slišali obe z mamo. Toda tu še ni bilo konca. Mama je vpila name, jaz pa sem ji odgovorila: "Saj sem vedela, da sem jaz tista tarča, v katero zmeraj streljate!"

Takrat je prialjela klofuta. Začela sem jokati, da to ni prav, da nisem jaz kriva, če se je sušilnik pokvaril. Takrat pa je mami prekipelo in ukazala mi je, naj se grem učit in da ne bo nič televizije, da bom morala brez večerje spat.

Tako se je končal naš prepir, toda ne bi se končal, če ne bi bilo vmes noči.

Mateja Blaško
3. r. OŠ Otlica
pri AJDOVŠČINI

Marco Trocchia – 3. r. OŠ "J. Ribičič"
SV. JAKOB

Katja Starec – 3. r. OŠ "J. Ribičič" – SV. JAKOB

ZABOLELO ME JE...

Spominjam se, kako sem se sprla z bratom. Vzel mi je knjigo, ki sem jo pravkar z navdušenjem gledala.

Bila sem jezna, ker mi je ni hotel več vrniti. Skoraj sem začela jokati. Takrat pa me je prešinila grda misel. Stekla sem v sobo, kjer je imel svoje stvari za šolo. Pobrala sem ravnilo z mize in z vso silo udarila ob mizo. Počilo je in ravnilo se je razletelo na drobne koščke. Pritekel je brat in ko je videl, da sem mu zlomila ravnilo, mi je na lice pripeljala takša klofuta, da je ne bom nikdar pozabila. Spustila sem se v gromozanski jok. Brat pa je še vedno kričal, naj zginem. Stekla bi k mami, a mame ni bilo in odšla sem v sobo. Butnila sem na posteljo in stisnila svojega medvedka k sebi. Lice mi je kar žarello, peklo, občutila sem, da mi oteka. Bolečine so bile grozne. Komaj sem čakala, da pride mama. Mislila sem si: "Ubogi brat, ko pride mama." Takrat je prihrumel brat in z vso silo in jezo vrgel knjigo vame. Najbrž je čutil, da mu bo trda predla. Vzela sem knjigo in naprej listala po njej.

In ko sem tako vneto gledala knjigo, sem slišala, da je prišla mama. Tako sem odšla k njej. Ko sem stopila pred njo, je kar ob-

stala, ko je zagledala otečeno lice in modre obrise bratovih prstov. Tako je vprašala, kdo je to naredil. Nisem hotela povedati, stekla sem na stranišče. Začela sem premišljevati, da v resnici tega sploh ni namebral narediti. Sklenila sem, da mu bom dala denar za novo ravnilo. Takrat pa sem iz kuhinje zaslišala strašanski krik.

Mama je kričala na brata. Sklenila sem, da to stvar umirim. Drugače bo v družini samo jeza, grdi pogledi, trde besede. Prišla sem ravno ob pravem času. Mama je hotela brata udariti. Odprla sem vrata in zakričala: "Ne! Pusti ga na miru!" Mama me je samo pogledala. Rekla sem, da nisem prav ravnala, da sem mu zlomila ravnilo. Takrat pa so iz bratovih ust prišle besede, ki jih nisem pričakovala. Objel me je in mi rekel: "Oprosti, nikdar te ne bom več udaril." Mama se je nasmehnila in naju stisnila k sebi.

Polonca Bizjak
7. r. OŠ Ottica
pri AJDOVŠČINI

OBŽALOVANJE

Med počitnicami sem bil večkrat pri prijatelju v Ajdovščini. Neke nedelje nas je sonce zvabilo pred blok. S seboj smo vzeli žogo.

Na asfaltu pred blokom je bilo malo prostora. Trave, ki smo jo vajeni na deželi, tu sploh ni. Otroci iz vseh blokov so se po različnih skupinah igrali. Ker je žoga večkrat skočila na kakšen avto, smo igro končali. Usedli smo se na stopnice in začeli igrati karte. Na eni izmed stopnic je sedel fantič. Bil je malo umazan in bolj revno oblečen. Opazil sem, da se nam je počasi bližal. Nekaj časa nas je opazoval, potem pa rekel: "I ja znam igrati karte." Zadrl sem se nazaj: "Z boskoti se ne igramo!" Vsi širje smo se zasmajali.

Počutil sem se odraselga in zelo pametnega. Zadovoljen sem bil sam s seboj. Fantič je stopil zopet na svoje mesto in gledal nekam proč. Nihče se ni zmenil zanj. Protiv večeru smo vsi dirjali proti bloku, ker smo bili lačni. Klicali so starši skozi okno. Fantiča ni klical nihče, sedel je tam in gledal na cesto.

Zvečer sem se s prijateljem pogovarjal o tistem dečku. Povedal mi je, da je begunc. V Ajdovščino je prišel z nekimi sorodniki. Očeta nima več, mama je ostala v Bosni, ker je zdravnica. Ni mi dalo miru. Globoko v meni je bilo nekaj, kar je bolelo. Nit jokati nisem mogel. Sram me je bilo. Šel sem zgodaj spat in dolgo premišljeval o tem dnevu. Kako sem bil nesramen. Dečka, ki ga je vojna kruto zadela, sem prizadel še jaz. Kako sem bil ponosen, ko sem ga zavrnil. Kako bi bilo meni na njegovem mestu? Takrat sem začel jokati. Izjokal sem se in zaspal.

Naslednji dan sem si želel pred blok. Tekel sem po stopnicah, toda dečka ni bilo. Zagledal sem ga pred marketom. Stopil sem k njemu, ga prijel za roko in potegnil za seboj v market. Nič ni rekel, samo velike črne oči so me gledale. Kupil sem dve lučki in eno dal njemu. Takrat se je nasmehnil. V Ajdovščini sem bil še dva dni. Oba dneva sem se igral tudi z dečkom, ki sem ga prizadel. Kdo ve, če mi je res odpustil?

David Furlani
7. r. OŠ Ottica
pri AJDOVŠČINI

PRIŠEL JE MIKLAVŽ

Maksimiljan Petkovšek – 3. r. OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

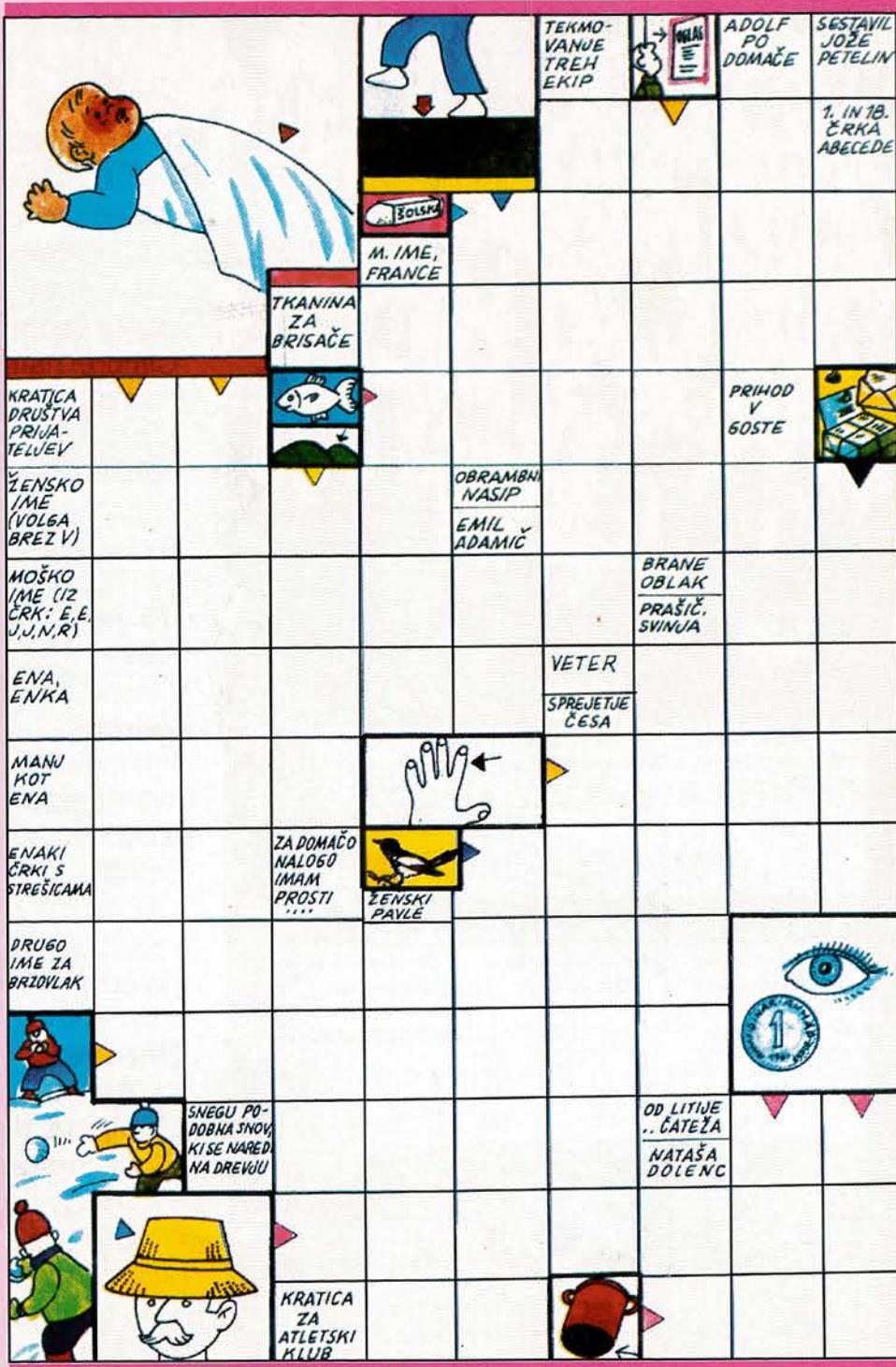
Nagrado

za spise in risbice
prejmejo učenci
OŠ "PINKO TOMAŽIČ"
iz Trebč

Podarjamo jim igrico in jim želimo veliko zabave!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

Rešitve ugank pošljite do 22. decembra na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

ŠEST UGANK ZA ŠEST NAGRAD: PES PLUTO, MIKI MIŠKA, NOS, AVTOMOBILI, ŠOLSKA TABLA, DREVO (**Nagrade:** psiček, miška, avtomobilčki).

VREČA Z DARILI – KRIŽANKA: Vodoravno: šop, ura, pas, račka, žaba, avto, vlak, pajac, lok, medved. Navpično: škarje, pes, punčka, žoga, kapa, kocke, bič, lev (**Nagrade:** račka, pajacek, medvedek, punčka... ter knjige in kasete s pravljicami).

TRIJE REBUSI: trikotnik; most je visok; kravata.

VELIKA KRIŽANKA: Vodoravno: poštar, omleta, smola, kip, lekarna, Ado, atlas, švrk, kup, čenča, Ado, ido, gb, IR, cestar, aktovka, pacek, iris, osa. **Navpično:** slaščica, medvedek, okornost, pola, kč, top, omara, agava, šl, NT, brkci, tekalka, Aero, ati, Audi, kis, rep, spor, sa

REŠITVE SO POSLALI: Dejan Jerman, Mija Suhadolc, Ivana Laurencic, Luca Meriggioli, Veronika Špacapan, Peter Ferluga, Matteo Peric, Staška Cvelbar, Peter Ferluga, Erik Pauletič, Alan Pavat, Maruška Hrovatin, Erik Piccini, Andrej Vidau, Iris Risegari, Andrea Cauter, Borut Bogatez, Danijel Černeka, Eva Sancin, Veronika Sosič, Patrick Babudri, Aleksandra Carli, Igor Šibrelja, Matjaž Suhadolc, Marko Milojevič, Majna Pangerc, Andrej Sossi, Sara Magagnato, Marko Zupan, Mara Sossi, Ingrid Bianchi, Vasili Cociancich – 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPĆINE.

Tjaša Križmančič, Marko Milošević, Robi Miljkovič, Erick Botteon, Nicole Husel, Alex Milošević, Lavinia Skerlavaj, Sara Crevatin, Anika Stancic, Ivan Šunjerga, Oliver Puntel; Sandy Nestori, Sheila Perossa, Lorena Tegacci, Maja Udovič, Sladan Pantić, Corrado Bernetti, Zoran Stojanović, Gerardo Tolentino, Alex Skerlavai, Boban Pajić – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI.

Aleksija Leone, Tatjana Gregori, Lara Skrinjar, Caterina Porro; Alan Sancin, Christian Sustersich, Davide Tomaselli, Alex Baruca, Katja Starec, Marko Novak; Ana Tina Petkovšek – 2., 3. in 5. r. OŠ "Josip Ribičić" – SV. JAKOB.

Daniela Gruden, Andraž Štrekelj, Eleonora Cardovilli, Igor Stanič, Tanja Peric, Sara Leghissa, Ivo Košuta, Paolo Umari, Walter Caharija, Alice Visintin, Sula Milani, Damir Kosmina, Tanja Tuta, Andrej Sossi – 3., 4. in 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN.

Bojan Kuret, Breda Berzan, Elisa Berdon, Maja Kapič, Manuel Corbatti, Anja Pertot; Jana Kalc, Martina Olenik, Angela Crevatin, Sara Stojanski, Ksenija Pregarc – 2. in 3. r. OŠ "Mara Samsa" – DOMJO

Erika Sancin; Furlan Dejan, Manuel Ban, Paolo Vigini, Martina Carpani – 4. in 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ

Aljaž Milič, Sonja Covolo, Samuel Zeriali, Peter Planinšek, Žiga Ražem – 2. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE.

Coronica Alessandra, Katja Bozeglav; Walter Fichfach, Gea Zuppini – 4. in 5. r. COŠ – MILJE
Tjaša Miljkovič, Alenka Možina, Miloš Škabar – 3. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – ŠTEVERJAN
Iztok Floridan, Katerina Zompicchiatti – 3. r. OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN.

Manuela Destri, Jasmin Kralj, 4. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Štoka Martin 3. r. OŠ KONTOVEL; Irina Sancin, II. a SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA; Martina Kosrnina, 5. r. OŠ PROSEK; Elena Agostini, Valentina Battigalli – 5. r. OŠ "Jože Srebrič" – GABROVEC; Ingrid Bersenda, Jasna Kalc, 4. in 5. r. OŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE

Sancin Peter, Inka Žerjal, Riccardo Gaburro, Erika Košuta, Daniel Curman, 5. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC

NAGRADE DOBIJO: Staška Cvelbar, 4. r., Aleksandra Carli, 5. r., Borut Bogatez, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPĆINE; Robi Miljkovič, 2. r., Sandy Nestori, 4. r., Gerardo Tolentino, 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Lara Skrinjar, 2. r., OŠ "Josip Ribičić" – SV. JAKOB; Erika Sancin, 4. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Žiga Ražem, 2. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE; Manuel Corbatti, 2. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Walter Fichfach, 5. r. COŠ MILJE; Katerina Zompicchiatti, 3. r. OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN; Miloš Škabar, 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – ŠTEVERJAN; Inka Žerjal, 5. r. OŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Alice Visintin, 3. r., Andrej Sossi, 4. r. – OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN.

Veverica v gozdu si je te dni okrasila svojo smrečico. Nanjo je obesila jabolka, hruške, orehe, pa tudi ananas in kokos, potem suhe fige, pomaranče, marmarine in na visoki vrh še prezrelo sončnico, polno črnih, slastnih semen. Od vseh teh dobrot so se veje pobesile do tal in tako je še potepinski zajček prišel do varnega in toprega brloga.

In zakaj vesimo ljudje na božično drevo pisane balončke, steklene zvezde, zlate trakove, puhašt sneg, utripajoče kresnice? Da prikličejo v hišo svetlico, srečo, toplino.

Veselijo vam

TRŽAŠKA KREDITNA BANKA • HRANILNICA IN POSOJILNICA NA OPĆINAH • KMEČKA BANKA GORICA • KMEČKA IN OBRTNA HRANILNICA IN POSOJILNICA V NABREŽINI • KMEČKO DELAVSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA V SOVODNJAH • KMEČKO OBRTNA HRANILNICA DOBERDOB